

РЕШЕНИЕ

№ 9616

гр. София, 24.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4315** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. М. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., чрез адв. Я. Г. от САК, назначена по реда на ЗПП срещу Решение № 5020 от 28.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при неправилно приложение на закона. Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, оспорва изводите на административния орган, че самоволното напускане на общежитието, в което е настанен, представлява конклюдентно оттегляне на молбата за закрила. Цитира общодостъпна информация, според която пред м. март и април 2024 г. [населено място] е под постоянен обстрел с множество цивилни жертви. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез упълномощения процесуален представител старши юрисконсулт, прави искане за оставяне на жалбата без уважение и потвърждаване на оспореното решение като правилно. В хода на административното производство е установено, че кандидатът за международна закрила е напуснал двукратно местата, на които е бил настанен, а крайната му цел е Германия, поради което поддържа извода, че не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, като съответен на закона.

Дирекция „Социално подпомагане“ О. купел, редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание. Представен е доклад, според който няма данни за жалбоподателя, понеже е в неизвестност.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че кандидатът е подал молба рег. № 15055 от 13.10.2023 г. за предоставяне на международна закрила. Попълнен е регистрационен лист рег. № 15055 от 13.10.2023 г. Личните данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал.1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представен документ за самоличност.

З. е непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т. 4 от ДР на ЗУБ. В хода на административното производство на основание чл.15, ал.1, ал.4 и ал.6 от Закона за закрила на детето (ЗЗДет) е уведомена Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село. С Решение № 2922 от 20.10.2023 г. на БНПП на непълнолетното дете е предоставена правна помощ, като е назначена адв. Я. Г. от САК по реда на ЗПП.

На проведеното на 31.10.2023 г. интервю кандидатът заявил, че е сирийски гражданин и подробно описал роднинските си връзки с братя и сестри, повечето от които живеели извън С.. Посочил, че има брат Мезгин М., на около 26-27 години, който от 2016 г. живее в Х. и е получил закрила там. Декларирал, че е най-близък с брат си от Х. и желае молбата му за закрила да бъде разгледана при него. Напуснал нелегално С. на 22.08.2023 г. по решение на баща му и брат му Мезгин М.. Бил много щастлив и мотивиран – силно искал да отиде при брат си в Германия. Влязъл в България нелегално на 18.09.2023 г. и полицията го заловила. Не искал да остане в България, защото бил сам, нямал си никого. Завършил 9-ти клас. Като конкретен повод да напусне страната си на произход сочи войната, която започнала през 2010 г. Над родния му град постоянно летели ракети, прозорците и стените на апартамента били частично изпочупени от снаряди. Близко до дома му имало експлозии, а нощно време градът се обстрелвал от ракети. Нямащо вода и ток, имало икономическа криза, от която страдало семейството му. Лично към него или семейството му не били отправяни заплахи, нито му е оказвано насилие. Потвърдил желанието си да отиде при брат си и да продължи образованието си.

Установява се от Докладна записка вх.№ ОК-723 от 09.11.2023 г. на отдел „ПМЗ“ кв. О. купел на ДАБ, че изброени лица, сред които и А. М. И., ЛНЧ [ЕГН], са напуснали центъра и са в неизвестност, считано от 06.11.2023 г.

Издадено е оспореното Решение № 5020 от 28.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на кандидата е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ. Административният орган е приел, че изтъкнатите от кандидата причини за напускане на страната на произход са от личен характер, тъй като чуждият гражданин е заявил, че желае да отиде при брат си в Германия и да продължи образованието си, докато в С. цените били високи, липсвали ток и вода, а най-големият проблем била икономическата криза. При тези данни от бежанската история в решението е посочено, че спрямо кандидата не се установяват основателни опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като той не е заявил преследване от страна на държавата, партии или организации и недържавни субекти в страната на произход. Изложеното обосновавало извод, че кандидатът е напуснал С. не, за да получи международна закрила, а търсейки по-добър стандарт на

живот. В обобщение е посочено, че спрямо кандидатът липсват действия на преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 от ЗУБ или риск от бъдещо такова.

Относно възможността на кандидата да се събере със своя брат в Германия органът е приел, че той сам е приел да не се възползва от тази възможност, тъй като не е представил необходимите документи за това.

Въпреки, че е подал молба за международна закрила в България, кандидатът не изчакал края на административното производство, а напуснал самоволно РПЦ-С., за да продължи пътя си нелегално, по предварително начертан маршрут. От това поведение е направен извод е, че целта на кандидата е да достигне определена европейска държава, в която да се устрои.

По-нататък в решението са изложени мотиви за липса на основания за предоставяне на субсидиарна закрила по чл.9, ал.1, т.1-2 от ЗУБ. Обсъдени са разширенията, дадени в Тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 във връзка с приложението на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В тази връзка органът е посочил, че всички справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ ясно показват, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Преценени съобразно чл.75, ал.2 от ЗУБ фактите от конкретната бежанска история сочели, че кандидатът е потърсил закрила едва след като е задържан от българските власти, т.е. молбата се подавала единствено с цел забавяне или затрудняване изпълнението на приложена ПАМ „връщане“. Случаят следвало да се разгледа и като проява на незаинтересованост и бездействие от страна на търсещия закрила, тъй като той самоволно е напуснал РПЦ-С. без да уведоми ДАБ-МС, с което отказва да съдейства за изясняване на обстоятелствата по неговата молба за закрила. Чрез конклюдентните се действия - самоволно напускане и промяна на адреса чужденецът по очевиден начин бил изразил нежеланието си да му бъде предоставена закрила в България и да се ползва от полагащите се права на лице, получило международна закрила. Тези действия на чужденеца представлявали мълчалив отказ от подадената молба и израз на пренебрежение към законодателството на държавата, която му е предоставила достъп до производство за предоставяне на международна закрила. На лице, което самоволно се е отказало от тези си права, не се дължало предоставяне на закрила. Още повече, че причината да напусне страната си на произход не е опасност за живота и сигурността му, а желанието да стигне до Германия.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 08.04.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 22.04.2024 г. - в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ и в установената форма. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за закрила рег. № 15055 от 13.10.2023 г. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на

причините, поради които е напуснал и не желае да се завърне в страната си на произход. В хода на административното производство на непълнолетния кандидат е назначен представител съгласно чл.25, ал.1 от ЗУБ, който е присъствал на интервюто съгласно чл.25, ал.7 от ЗУБ. Уведомена е Дирекция „Социално подпомагане“ К. село съобразно чл.15 от Закона за закрила на детето, като социален работник е присъствал на интервюто. Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

В оспореното решение изобщо липсва обсъждане на най-висшия интерес на детето по смисъла на чл.6а от ЗУБ, което обуславя неговата незаконосъобразност на самостоятелно основание. Принципът за осигуряване на най-добрия интерес на детето е установен с Конвенцията на ООН за правата на детето. Този принцип е от основополагащо значение за осигуряване на закрила и за защитата на правата на детето, като в българското законодателство понятието е дефинирано в § 1, т. 5 вр. т. 11 от ДР Закона за закрила на детето. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 6а ЗУБ, съгласно която при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, която съдът намира за нарушена. В оспореното решение изцяло липсват мотиви относно преценка на най-добрия интерес на детето, съобразена с личната му история и възможността за спокойно съществуване при евентуално връщане в страната на произход. Изложеното определя както допуснатото съществено процесуално нарушение с оглед накърняване правото на защита на засегнатото лице, така и материална незаконосъобразност на акта.

Съдът намира решението за незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон. Неправилно, в разрез със събраните доказателства и приложимото материално право е прието, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на непълнолетното лице на основание чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Административният орган, въз основа на данните за ситуацията със сигурността в страната по произход е приел, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. По актуалната справка, представена в хода на съдебното производство няма информация за промени, които да обосноват различен извод от този, който е мотивиран в оспореното решение относно наличие на вътрешен въоръжен конфликт в С., преминал в гражданска война. Това е основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 т. 3 от ЗУБ, която разпоредба регламентира, че хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15, б.”в” от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Настоящата инстанция счита, че на жалбоподателя следва да се предостави

хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 ,т. 3 от ЗУБ, поради безогледното насилие в С. в условията на вътрешен въоръжен конфликт, което съставлява реална заплаха за живота на непълнолетния непридружен молител.

Връщането на молителя в държавата по произход, в която има вътрешен въоръжен конфликт, достигнал до фаза на гражданска война, не само не е в интерес на непълнолетното дете, но е в нарушение на забраната по чл.4, ал.3 от ЗУБ.

Основателни са доводите на жалбоподателя, че изтъкнатите в оспореното решение мотиви за отказ не кореспондират с основанията по чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Оценката на фактите и обстоятелствата от бежанската история на кандидата се извършва съобразно чл.4 от Директива 2011/95/ЕС. Вярно е, че разпоредбата на чл.4, пар.1 от Директивата предоставя право на преценка на държавите-членки да съобразят поведението/задължение на молителя да представи във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила, като в тази връзка се оцени и в сътрудничеството на с молителя по изясняване на елементите, свързани с молбата за закрила. Същата обаче не освобождава решаващия орган от задължението да извърши преценка на всички релевантни обстоятелства по чл.8 и чл.9 от ЗУБ съгласно чл.4, пар.3 от Директива 2011/95/ЕС - оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание редица елементи, посочени в същата разпоредба на квалификационната директива, каквато индивидуална преценка в случая не е извършена. Съдът приема, че изтъкнатите от административния орган доводи като самоволно напускане и промяна на адреса, чрез които чужденецът по очевиден начин бил изразил нежеланието си да му бъде предоставена закрила в България, не са сред неизчерпателно посочените в чл.4 от Директива 2011/95/ЕС.

Кандидатът няколкократно е посочил по време на интервюто си, че конкретният повод да напусне страната си на произход е войната – обстоятелство, което е общоизвестно и не се отрича от административния орган. Логично е, решението за това да бъде взето от пълнолетните роднини, както и заявеното детско желание да бъде при близък роднина в Германия, доколкото в България детето е изцяло само. Единствено поради заявеното от кандидата желание да се събере с роднина в Германия не могат да се правят неблагоприятни изводи за уязвимото лице, чиято бежанска история следва да се обсъди съгласно чл.4 от Директива 2011/95/ЕС.

По изложените съображения оспореното решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане на молбата, след актуализирана оценка на общата ситуация във връзка с личната история на чуждия гражданин, при съобразяване с дадените указания във връзка с прилагане на чл. 6а от ЗУБ, вр. §1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето, чл.4 от Директива 2011/95/ЕС и чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., чрез адв. Я. Г. от САК, назначена по реда на ЗПП срещу Решение № 5020 от 28.03.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган на ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила с рег. № 15055 от 13.10.2023 г. по описа на при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на решението. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: